

МІН

**бюлетень
проводу**

**організації
українських
націоналістів**

Найважливіші напрямні VI. Великого Збору ОУН

Незмінний і непохитний шлях Організації Українських Націоналістів до своєї мети – відновлення і закріплення Української Самостійної Соборної Держави – це знаменна ознака VI-го Великого Збору ОУН, що відбувся під кінець 1981 р.

Центральною проблемою визвольної політики ОУН далі є здійснювання стратегії національно-визвольної революції українського народу спільно з аналогічними визвольними діями інших уявлених Росією народів в СРСР і поза ним. Наша визвольна стратегія є також відповіддю для всього Вільного Світа в його намаганні знайти правильну розв'язку проти світового експансіонізму російської імперії. ОУН категорично відкидає орієнтацію на нуклеарну війну, як засіб ліквідації цієї імперії. Правильною оборонною стратегією для Заходу є власне наша визвольна національна стратегія.

Першорядним національним завданням під сучасну пору є протиставлення російсько-більшевицькій системі окупації і накиненому російському способу життя українського змісту життя, який буде вповні здійснений щойно і лише в українській державі.

VI. В.З. ОУН ствердив необхідність вирощування кадрів для організування і унапрямування визвольних цілеспрямованих процесів та підкреслив потребу військової підготовки та плекання військового комбативного духа в народі. Особливо важливим є виховання українського молодого покоління на засадах національно-державницьких традицій і почуття обов'язку активної служби для здійснення ідеї УССД.

VI. В.З. ОУН розкрив і відкинув концепцію т. зв. еволюційного визволення в рамках існуючої структури СРСР, як інспіровану москалями ідею для збереження імперії. ОУН відкидає змагання лише проти советського режиму, тобто за його зміну, без рівночасного змагання за повну ліквідацію російської імперської великодержави. Одним із найшкідливіших дипломатичних ударів для державницьких змагань українського народу вважаємо договір у Гельсінках з 1975 року, яким західні держави визнали ненарушимість кордонів вужчої російської імперії – Советського Союзу.

VI. В.З. ОУН засудив подекуди явне спілкування різних християнських Церков із комуноросійським безбожництвом і російською расистською імперською православною церквою. Зате Великий Збір висловив жаль, що ці Церкви не дають братньої християнської допомоги Українській катакомбній Церкві, що йде непохитним шляхом перших християн. Для українського народу переважним обов'язком є плекання своїх національних Церков.

VI. В.З. ОУН наголосив велику актуальність і правильність ведення інтенсивної міжнародної політики на базі концепції Антибільшевицького Блоку Народів.

Завітний

Огляд становища в Україні і світі та наші найближчі завдання

1. Дві фази боротьби

Становище в Україні й імперії треба оцінювати під кутом нашої революційно-визвольної концепції і її здійснювання. Суттєвим елементом революційного діяння є дві фази. Перша фаза наголошує ідейно-політичну мобілізацію, самоусвідомлення питомених українських вартостей і якостей, самоусвідомлення національного українського "я" в різних відношеннях життя. Йдеться про ідейні семафори, сперті на глибинних первнях духовості і змісту суцільного життя нації. Треба показати народові його українськість в аспекті протиприродного творива т. зв. советського народу, тобто російської супернації. Ці ідейні семафори не можуть бути лише доктринерськими, абстрактними, але мусять мати пряме відношення до життя нації.

ОУН – це передусім стимулятор ідей і організатор боротьби, що промощує шлях. Але саму боротьбу й усяку чинність у широкому розмірі мусить вести весь патріотичний Актив, однаково світ оригінальної української думки, як і світ пензля, долота, пера; світ дослідів і шукань та проповідувачів знайденого, чи розгаданого з-поміж найкращих творців духових і мистецьких вартостей, інтелектуальних і літературних, гуманістичних цінностей нації.

Основне: розбудити в народі шукання національних первнів, вказати шлях до них, розворушити посягнення до джерел! Раз розбуджене шукання власних коренів вже не вгаває, не зважаючи на репресії, так, як гін до волі, як стихія!

Власне перша фаза нашої дії наголошує цей ідейно-політичний бій. Вказуємо при допомозі гасел і порад, як переводити в життя цю першу фазу. Рівночасно не нехтуємо іншими складниками революційного процесу, включно з принагідними індивідуальними збройними виступами проти ворога в Україні.

Друга фаза характеризується наполегливим намаганням проводити структурну революцію усіх ділянок життя. Що це означає?

Пригадаємо наше старе твердження, що російський імперіялізм суттєво інший від кол. британського чи окцидентального взагалі. Большевизм накидає уярмленим націям російський зміст життя /включно зі світоглядом/. Це суцільне ярмо нівеляції уярмлених націй і намагання перетворити їх в советський російський супернарід з його уявленням і змістом життя. Індія не робила структурних революційних зривів проти Англії, бо англійський імперіялізм був мілітарний і економічний. Проти нього індійці реагували передусім у площині військово-політичній – прогнання окупаційних військ і припинення економічного визиску при ненарушених індійських структурах життя.

Наша революція більше скомплікована й має більше фронтів: бо російська окупація це сукупність засобів, при допомозі яких москалі намагаються зліквідувати весь комплекс життєвих інститутів поневоленої нації та накинути свої – большевицькі, російсько-комуністичні, колективістичні, тоталітарні, безбожницькі, антиіндивідуалістичні,

проти національні, включно з чужим правосуддям, правопорядком, в основі якого лежить брехня, обман, облуда. Тому не випадково треба постійно говорити правду - це вимога, одна з метод нашої боротьби.

Московське уявлення права, соцреалізм, уніфіковане багатонаціональне суспільство під диктат одної формули. Тому боротьба проти більшовизму вимагає іншої концепції визвольної революції, ніж усі попередні визвольні антиколоніальні революції в світі. Окупація "мейд ін Рашша" означає силою накинений російський, більшовицький зміст життя, захищений компартією, апаратом терору. Для України помилково є теза поляка Куроня про те, що в СССР можна збудувати легальні власні структури, паралельні до існуючих російських. В рамках імперської системи неможливі два центри влади!

Українські структури не можуть бути будовані поруч російських, але проти російських у постійній боротьбі.

Без протиставлення двох ворожих собі сил, революції не відбуваються, хоча визрівають під поверхнею поневолюючих структур, як потенційна сила, що стає дією, а яку скерують свої власнопідметні структури на боротьбу до кінця, до перемоги. Це дилема: або - або! Треба пам'ятати, що без ясної мети - геть від Москви - успіху визвольна революція не буде мати. Тому стоїть питання, як забезпечити успіх того "геть". Відповідь на це питання дає концепція АБН.

Мусить дійти до зудару двох націй на основі поданих вище мотивів: взаємовиключаємість двох центрів, антиподичної влади двох ворожих до себе підметів.

Ніколи революція не буде переможною, якщо вона матиме обмежені чи приховані цілі, неясні, не захоплючі нарід! Ворог не є такий наївний, щоб не розгадав властивої мети революційної акції. Тому постійна чіткість наших ідей необхідна!

Революційний зудар структур протиставних змістом-метою-тотальним уявленням змісту життя є суттєвим первнем нашого революційного процесу. Воюючи безбожництво й цезаропапістське православ'я проти теїзму й рідного християнства, соцреалізм проти свободи творчості і намагання здійснити питоменні властивості рідної культури в усіх її виявах, колективістичне рабство проти інституту приватної власності і т.п. з політичною цілеспрямованістю, з усвідомленням, що без УССД неможливо здійснити повноцінний образ й уявлення життя власної нації - це монументальний революційний процес, що проходить як наслідок нашого ідейно-політичного бою першої фази, базованого на грандіозних традиціях крови ОУН-УПА. З крові все виростає й кров'ю все величне скроплюється.

2. Наші найближчі завдання

Бій русифікації - одне з найважливіших гасел нашої революційної боротьби, що його так сильно наголосив Олексій Тихий у своєму елябораті "Роздуми", за що отримав 15-річний присуд, - це бій не лише на мовному полі, але це бій в усіх ділянках життя. Бо більшовизація рівняється русифікації суцільного життя в сенсі російського "вей офф лайф".

Теперішня фаза нашої боротьби це практичне наголошування й намагання здійснювати український зміст, провалюючи все наново ворожі

форми й їхній зміст - ворожі структури всіх ланок життя. Це не означає, що ми їх суцільно завалимо, але що постійна боротьба за їх завалення є процесом революції, є революціонізацією, є духовою, суспільною, правовою, світоглядною, економічною, релігійною, збройною революцією. Це не означає невчас непідготоване повстання в аспекті АБН і в аспекті еventуальних міжнародних чи внутрі-імперіальних ускладнень. Але це означає систематичне визрівання процесів.

Вирішальну роль завжди мусить грати плекання збройної сили, її культу, відповідна ідейна інфільтрація советської армії, плекання і постійне пригадування про владу нації на власній землі, пригадка, що різногранні революційні процеси матимуть у висліді збройний удар, без якого немає виграної.

Очевидно, ці принципи потребують деталізації, як діяти щодня. В неодному випадку такі деталі опрацювали деякі наші культурні діячі-самостійники. Їхня конкретизація окремих гасел окрилена національно-політичною цілеспрямованістю - УССД - є живою відбиткою потреб боротьби, зокрема на фронті проти русифікації. Пригадаймо "Позиції українських політичних в'язнів":

- Уживати тільки рідної мови на рідній землі і цим скріпити себе та свій нарід.

- Не посилати дітей до дитячих садків і шкіл з російською мовою навчання, домагатися шкіл і дошкільних закладів з рідною мовою навчання або вчити дітей самим.

- Відмовлятися від навчання в школах та інших навчальних закладах з російською викладовою мовою, вимагати шкіл, технікумів, вузів з рідною мовою й учитися самостійно, складаючи іспити екстерном.

- Розмовляти рідною мовою не тільки в родинному колі, але й на праці, на суспільній роботі, на вулиці...

- Відмовлятися від роботи в установах, навчальних закладах, суспільних організаціях, де зневажають українську мову, традиції народу, права людини.

- Відмовлятися працювати /також і в сільському господарстві/ понад встановлені законом 41 годину, в неділі й вихідні дні.

- Не виїжджати на роботу за межі України.

- Обстоювати своє право, право інших людей, свободу, честь, гідність; обстоювати суверенітет України.

- Виявляти й оголошувати кожне порушення закону, хто б його не вчинив.

Або: "Репресії, які пережила Україна за останніх 10 років, залякали поміркованих, на боягузах поставили хрест, а окремих сміливців залишили на порожній сцені, яскраво освітленій кагебівськими прожекторами. У таких умовах є тільки один вихід - керуючися персональною відповідальністю кожного за долю всього народу, протиставити насильству влади позицію громадянської непокори. Хай це будуть акції невеликі, акції поодиноких груп. Проте, влада мусить знати: такого більше терпіти не хочемо... Нехай нашим першим кроком до самовизволення буде хоча б таке: відмова від участі в демонстраціях вірності режимі, від усіх програм партійного дресирування /лекції, збори та ін./, неучасть у виборах, вихід з примусових організацій /партії, комсомолу, профспілок, творчих організацій/, відмова від суботників, недільників, які продовжують 41-годинний робочий тиждень, відмова від передплати партійної преси. Страшний молох режиму не такий уже й страшний, якщо йому протиставити позицію масового, хай і неорганізованого спротиву."

Пригадаймо Клебанова з 1977 р. з його ідеєю вільних профспілок у Донбасі, або профспілку "Єдність", закладену Борисом Голубенком у Вінниці в червні 1980 р. з гаслом "Влада в партії робітникам". Згадаймо робітничі демонстрації у Дніпропетровську і Дніпродзержинську 1970 р. і т.п.

Я хочу пригадати статті в "Б'юлетені Проводу" на тему практичних заходів і вказівок, як здійснювати гасла з погляду з'ясованих вище принципів. Наприклад, "Сучасні форми і методи боротьби в Україні" /ч. 15, 1974/. Багато наших детальних закликів узяли Тихі, Лук'яненки і інші. Ці заклики, примінені на всенародну скалю, мобілізують найширші кола і протиставляються ворожим структурам.

3. Наші міжнародні завдання

У сьогоднішній міжнародній ситуації й майстерній пропаганді Ю. Андропова витворюється панічний настрій, коли говоримо про революційні процеси в Україні й імперії. Мовляв, Росія має СС 20, СС 5, СС 4. Бачимо применшеність військової сили Заходу і т.п. А що ми?! - питають слабі духом. Де наші сили?

Ген. Сінглярб має слухність, коли пише: А що було б, коли б було десять УПА у різних країнах ССРСР? Десять Солідарностей? Десять Афганістанів?

Захід призабув про духові сили націй і одиниць! Олекса Тихий у своєму шляхетному патріотизмі тривожиться про те, що буде, коли все на Донбасі русифікується й батьки дають дітей до московських садочків. Очевидно, треба цьому протиставитись, але не тратити віри у власну націю!

Психологічна війна Андропова відвернула увагу багатьох від Афганістану, від Польщі, від кризи всередині імперії, а скерувала всю увагу на переважаючу силу озброєння ССРСР й на безпорадність ЗСА стосовно ситуації в імперії.

Гельсінкські домовлення повністю збанкрутували. ЗСА відступили від головної засади Гельсінк - мирної коекзистенції з російською імперією - побачивши, що Росія переганяє їх в зброєнні. Адміністрація през. Рігена усвідомила собі небезпеку від російського експансіонізму. Але Західня Європа, зокрема німецький неутралізм, ударяє в плечі...

У сьогоднішній ситуації нам треба звернути увагу Заходу на внутрішні сили в імперії, на поневолені народи, на їх розривну силу. Атомові ракети заглушили грукіт підземних бомб ідей в уявних країнах. Нам треба пригадати саме ту вирішальну силу завтрішнього дня. Це є наше зовнішньо-політичне завдання на найближчий час.

Треба побоюватися того, що в обличчі панічного розбурхування небезпеки атомової війни, до чого починаються також Церкви, зокрема в ЗСА, частинно і наш Актив може бути полонений тією психозом. Атомову психозу серед західнього суспільства підсилює брак у західнього обивателя вищих вартостей у житті. Лібералістичний зматеріалізований світогляд спонукує обивателя жити лише вигідним і безпечним способом змагатися за якнайменше годин праці, а найбільше добробуту. Ліберальний капіталізм етично-морально й духово розклав Захід. Не тому нації зникають, що забагато мають мучеників чи героїв і вичерпуються їхній потенціал героїки, але тому, що власне бракує їм мучеників

і героїв. Могили тих, які віддали своє життя за ідею УССД, є святинами воскресення нації!

В цій страшній паніці перед атомовою війною треба привернути увагу світу до духових вартостей, до Божого Провидіння, яке керує світом, до здійснювання абсолютного права нації на державність, до змагу за справедливість, за пошану гідності Людини.

Це означає викликання духової антиматеріялістичної революції в етичному і світоглядному сенсі, тобто ідеологічну революцію, а через те й культурну, правну, суспільну, все в національному комплексі, введення в життя відроджених традиційних, питомених кожній нації вартостей!

Таке з'ясування справи покаже комплекс атомової війни в притемненому світі.

Кошмар більшевизму, озброєного атомовою зброєю, але порожнього змістом, спертого на суцільному терорі з психологічною війною, повністю збаламутив Захід. Треба розвіяти легенду про його непереможність, вказати шлях до перемоги над Росією зсередини.

Серед наших кадрів в Україні треба обов'язково розкривати блеф про всемогутність ССРСР, вказувати на необхідність ідейного охоплення молоді, особливо наголошувати ідейно-етичних первнів, ідеологічних, національно-політичних, суспільно-економічних.

Кошмар атомового голокосту, перебільшуваний істерією деяких церковних чинників, дуже хитро диригований Андроповим, це тепер найбільший атут у психологічній війні Москви.

Основна мета політичної війни Москви не лише тероризувати слабодухів на Заході з політичного і церковного світу, але нагальною і систематичною політичною кампанією створити кошмар безперервної загрози для вільного світу: атомового голокосту. Зрештою, воєнна доктрина Соколовського, одного з передових воєнних теоретиків російської імперії, ставить в осередку уваги атомову війну і можливість її виграти на користь Росії.

З овиду Заходу зникає ахіллесова п'ята імперії і системи: поневолені народи, що творять більше ніж половину населення ССРСР, а з сателітними державами дві третини, і боротьба цих уявлених народів, які зсередини розвалюють систему й імперію. У чаді пропаганди Москви зникають усі елементи слабости і дряхлости імперії, яка сидить на вулкані, що кожної хвилини може розвалити її зсередини. Вулкан бурлить, чого свідомством Україна, Польща, Туркестан, Афганістан... Однак про цей вулкан національних і соціальних поривів і зривів в ССРСР мовчанка на Заході. Єдина тема: термоядерна загроза! Забувають думку ген. Дж.Ф.Ц. Фуллера про найбільшу розривну термоядерну бомбу — ідею визволення поневолених народів.

Захід шукає виходу не у слабостях імперії, їх поглиблюванні і поширюванні, але єдино у ставці на ефемерну рівновагу сил виключно з технічно-збройного комплексу.

4. Релігійно-церковний комплекс

Різні церковники хочуть перевиховати русских, щоб вони зрозуміли

жахіття знищення людства. Але ці кола забувають, що християнство перевиховує людей уже дві тисячі років, й перевиховано лише малу частину їх, як на приклад український нарід. Наша доба – це криза християнства на Заході й поборовання його на офіційному безбожницькому Сході, з яким офіційне християнство Заходу пактує, нехтуючи катакомбним християнством, що єдино відродить і оновить народи з підпілля України.

Духовости російських тиранів не перевиховати, не змінити, не викорінити їхнього нахилу більше до злого ніж до доброго! Кремлівські гангстери не зміняться, не схристиянізуються, не ушляхетняться, бо вони з природи злочинці й загарбники, воюючі безбожники, народовбивці! Невже можна змінити кримінального душоубця Андропова? Чи вдалося змінити Леніна, Сталіна, Хрущова, Брежньова?

Мусить бути дія в напрямі завалення імперії й її системи боротьбою протилежних систем життя поневолених націй. Це єдиний шлях до знищення найбільшого злочинства історії. За галасом атомового голокосту призабуто цей єдиний шлях врятування людей від загибелі, бо це шлях Божої справедливості, яка є проти гніту і рабства. Замало вирівнювати кількість ракет, тобто виключно рахувати на елемент відстрашування, і уважати такий підхід порятунком від агресії большевизму. Замало молитися, щоб Бог врятував світ від знищення. Треба дійово боротися зі злом, допомагаючи перемозі правди і справедливості, тобто визволенню поневолених народів.

Однак Москва грає знову по-диявольськи: вона створює враження, що всякий порив поневолених народів, а навіть політична підтримка Заходом визвольної боротьби викличе атомову війну. І так Захід присудив фактично поневолені народи на загибелю, або як проповідував Зоненфельдт, права рука Кіссінджера: "органічне вплетання" усіх уярмлених народів включно з сателітними в советський народ, тобто в російську завоюницьку націю.

Дивне: Деякі Конференції римо-католицьких єпископів протестують проти атомового озброєння Заходу, апелюють до перевиховання духовости людини без вжиття зброї проти московського диявола. Але вони призабули суттєве: віру в Боже Провидіння, що не може бути покладене рішення про долю людства в руки кремлівських злочинців-безбожників, якщо кращі сили людства стануть безстрашно в захист уярмлених, гноблених, поневолених, як діяв Ісус Христос. Чому Бог мав би віддати виконання свого рішення в руки злочинців? Не знаю, яка є віра західніх богословів і єпископів й яке розуміння Божого веління, але я маю сумнів, чи Бог може користуватися втіленням диявола для знищення праведників і мучеників за його правду. Тому становище західніх єпископів, які нехтують комплексом поневолених народів, є вислідом впливу на них ідейно-морального лібералістичного і капіталістичного гедонізму.

З полону західнього консумпційного суспільства і його ідеології не визволилися офіційні Церкви, включно з папою римським, який поза польською Церквою і польським народом не бачить інших уярмлених народів. Ані в справі мордованого Афганістану, ані В'єтнаму, ані України – папа римський ще не підняв голосу протесту проти московських тиранів... Навпаки, Ватикан утруднює мобілізувати християнство проти російського безбожництва, чого прикладом є відмова визнати Патріархат УПЦ. Більше того: папа не хоче визнати святим принаймні одного мученика за Христа з тисячей в Україні, не згадуючи про брак

відкритого засуду переслідувань в Україні, призначування услужливих собі єпископів і вичікування на смерть Патріярха, щоб до решти знецінити його досягнення в боротьбі за здійснення прав УПЦ, за єдність з Матірньою Церквою, за синодальний устрій і т.п. Саме за це все Патріярх мусів довгі роки боротися проти ватиканських чиновників і навіть проти частини Єпископату УПЦ. Бій за права УПЦ є прикладом, як теж теперішній Ватикан розуміє єкуменізм. Світова Рада Церков у полоні піменівської церкви, отже наша УАПЦ для неї не існує так, як для Ватикану... Більше того! Ватикан навіть не затвердив рішення Синоду про уневажнення, згідно визнання неіснуючим, недійсним т. зв. Львівського Собору з 1946 р. проведеного за допомогою НКВД-КГБ.

Проте ж фронт християнства в Україні дуже важливий теж з погляду боротьби за Державність, а також інституція Патріярхату, що завжди буде складовим чинником в нашій національно-визвольній дії.

Мирослав

Завваги до стану в Україні й нашої визвольної дії

На протязі від VI В.З. ОУН до кінця 1982 р. заіснували поважні зміни внутрі російської імперії і її сателітах, що мали вплив на нашу діяльність на крайовому відтинку. З однієї сторони зайшли більші труднощі у практичному виконуванні поставлених завдань через посилену ворожу контролю всіх ланок життя підневільних народів, а з другої - значно зросло зацікавлення широких кіл народу національними і соціальними проблемами.

Використовуючи набутий в минулому досвід і підготовлену базу, ми вдержали без ущерблення дотеперішні позиції в найбільше конечних справах, а також створили нові зачіпні пункти. При цьому далі проводжувано пропагандивно-інформаційну працю, скеровану на широкі верстви населення і поглиблено внутрішньо-організаційну роботу в дусі постанов останнього Великого Збору. В ситуації, коли т. зв. легальний чи явний сектор боротьби в Україні фактично спаралізований безоглядними репресіями ворога, на підпільний сектор переніся весь тягар дальшої боротьби українського народу за державність. Свідомість цієї великої відповідальности за дальший розвиток боротьби народу ставить перед нашими кадрами по обидвох сторонах "залізної заслони" збільшені обов'язки і змушує до шукання найдоцільніших прийомів у нашій роботі, що і було і мусить бути головним предметом наших постійних турбот.

Найбільшими подіями, що заіснували в імперії останнім часом було насильне придушення повсталого робітництва в Польщі наприкінці 1981 р., смерть тирана Брежньєва та прихід до влади ще більшого деспота Андропова наприкінці 1982 р.

Польща - це черговий доказ великої прірви, що існує між поневоленими народами і їх поневолювачем - Росією та доказ невпинного змагу тих народів до волі і незалежности. Це теж доказ, що російський окупант і його маріонетки можуть лише брутальною силою вдержувати владу над народами, що й роблять там, де тільки зайде потреба, при тихій згоді міжнародних змовників.

Започаткований у 1980 р. фермент у Польщі хоч дещо придушений після грудня 1981 р. не затих, а далі продовжується у більш закритих формах. Волелюбні настрої польського народу вибухли з великою силою знову підчас побуту папи Івана Павла II в червні 1983 р.

Частина провідних діячів польського підпілля, а теж деякі за кордоном, шукають доріг до співпраці з українцями, визнаючи за нами право на державну незалежність. Є це розвиток у правильному напрямку і його нам потрібно підтримати й підсилити. В загальному, події в Польщі мали великий розголос у цілому світі, а громадська думка була по стороні польського народу в його намаганнях відзискати волю. Вони теж відбилися могутнім відгомном між всіма поневоленими народами, що матиме позитивний вплив на майбутній розвиток визвольних сил у цілій імперії.

Передбачувана зміна на кремлівському троні наступила внаслідок смерті ген-сека Брежнєва, який 18 років стояв на чолі керівної кліки імперії і за влади якого прийшло до найбільшого розгулу російського шовінізму і намагання знищити всілякі прояви національного життя поневолених народів. Цей довгий русифікаційний процес був остаточно узаконений у т. зв. брежнєвській конституції, якою відібрано поневоленим народам навіть ці фіктивні права, що їх давала т. зв. сталінська конституція. Тепер до влади прийшов Андропов, довголітній шеф КГБ, який послідовно, з хірургічною прецизністю реалізував на практиці русифікаційну політику з допомогою терору, ув'язнень, розстрілів і таємних мордів невинуватих людей.

Першим його актом, підчас відзначення 60-ліття створення т. зв. СРСР, було визнання провідної ролі російського народу в утворенні і вдержанні цієї тюрми народів, а теж потреби дальшої посиленої русифікації аж до повного "злиття", тобто зникну і зникнення з лиця землі всіх поневолених народів, які мають влитися в один "совєтський" російський народ. У рабській покорі повторили за ним повищі "тези" ген-секи поодиноких "республік", чим визначено вже на самому початку панування Андропова напрямні політики Москви по відношенні до поневолених народів.

Впарі з тим прийшло до дальшого затиску і репресій в цілій імперії, а особливо в Україні, стислої контролі працюючих, переїздів з місця на місце, герметичного замкнення кордонів, заборони висилки книжок за кордон, посиленої контролі листування, дальших арештувань за політичні й релігійні переконання, засудів членів ОУН-УПА, таємних вбивств і т.д. Політика залізної руки і повороту до сталінщини застосовується Андроповим в головному з двох причин: щоб налякати населення і в той спосіб привернути дещо розхитану кошарну дисципліну а теж щоб перед Заходом показати, що всередині імперії є "порядок" і що він є справжнім паном ситуації.

Завели теж надії, що їх плекали різні західні "експерти", на зміну надто штивної дотеперішньої політики Москви по відношенні до Заходу, бо ані в питаннях "роззброєння", ні людських прав на Мадридській конференції чи на інших міжнародних форумах, не зроблено з боку Москви ніяких поступок, а противно - на всіх відтинках зовнішньої політики його лінія ще більше уштивнилася.

Ми є свідками деякої зміни настанови західних держав по відношенні до російської імперії, усвідомляючи велику загрозу для Заходу

з її боку, що примушує Захід до шукання і розробки нової політичної концепції. Цей процес на Заході є дуже повільний, бо є великі таємні сили, які спротивляються цій новій течії. Але під тиском відчуття загрози з боку Росії, ця нова концепція здобуває ґрунт.

Боротьба афганського народу проти російського наїзника, що триває понад три роки, сприяє усвідомленню вільних народів, а теж і поневолених в тому, що несе зі собою російський імперіялізм, та що єдиним оборонним засобом перед напасником є збройна героїчна боротьба, що її так ефективно ведуть афганські повстанці. Це є приклад для всього волелюбного світу, як треба відстоювати свої права, свою волю і державну незалежність.

Становище в Україні є віддзеркаленням загального становища в цілій імперії. З однієї сторони посилений наступ ворога на цілість українського життя, дальша його русифікація, яка проводиться брутально і насильно при допомозі переслідувань, арештів, засудів і переселень поза межі України, а з другої - активний і пасивний спротив свідомої частини українського народу. З фактичною ліквідацією УГГ, через арештування і засуди її членів, припинилася в Україні боротьба т. зв. легального сектора, що намагався сперти свою діяльність на конституційних правах. І знову ввесь тягар боротьби і щоденної кропіткої визвольної діяльності впав на підпільний сектор, авангардною силою якого є ОУН.

Довголітня підготовка провідного кадру і його непомітна унапрямлююча дія на довкілля створили сильну базу для дальшої праці навіть у найтяжчих обставинах. Найважливішим у цьому є те, що поширювані в народі ідеї є наші, націоналістичні, державницькі, без облудних гасел про спільний фронт разом з "поневоленим" російським народом. Доставлявані нами матеріяли, останні з VI В.З. ОУН й ін., мають велике значення у формуванні поглядів наших кадрів як і цілого народу. В тому напрямку зроблено за останні роки помітний перелім. Наші ідеї знову стають панівними серед провідної верстви народу. Майже одночасно і без попереднього узгодження, в Україні розпочалися дослідження над старинною добою нашої історії, дошукуючись праджерел нашої державности, подібно як ми це підняли на VI В.З.

В гущі народу відроджується український традиціоналізм, народні звичаї, релігійність особливо серед молоді, зникає п'янство, збільшується національна гідність українця, його особиста культура. Це є такі явища, для нас позитивні, за які ворог не може переслідувати поголовно, а які підносять на вищий позем загальну національну свідомість всього народу. Є це процес запланований на довшу мету, але він правильний у теперішніх обставинах. На випадок більших розрухів в імперії навіть у найближчому часі, в Україні існують зорганізовані, свідомі своїх національних завдань сили, які поведуть нарід правильним шляхом до його остаточної мети, відвоювання УССД.

"Всюди і все звертати увагу Заходу на потенціал величезної революційної і протиросійської сили всередині СРСР, захований в поневолених націях з настановою валити імперію. В цьому потенціалі є альтернатива до нуклеарної війни та відповідь на Андроповську психологічну війну, ведену терором нуклеарної зброї." /З рішень Проводу ОУН, 1983/

В. Гордієнко

Деякі основні критерії російської імперської політики в Україні:

1. "Українська Советська Соціалістична Республіка" - це інтегральна частина ССРСР, що є головною частиною російської імперії, яка сягає далеко поза кордони ССРСР. Державною вивіскою "УСРСР" заслонена окупаційна й націовбивча суть російського панування. Росія забирає собі в різних формах більшу частину багатства української землі. В економічному відношенні Росія перетворила Україну в свою колонію. Централізована господарська система ССРСР позбавляє Україну будь-яких елементів незалежності в економічному житті. Міністерства УСРСР - це відділи всесоюзних міністерств, а "республіканські" міністри - це наглядачі й погоничі, які стежать за виконанням господарських планів російського імперського уряду.

2. УСРСР, як фальшиве твориво, не має ні парламенту, ні уряду, вибраного волею української нації. Його політичне керівництво накинене силою чужої нації - російської. Його суверенітет не проявляється ні в якій формі. УСРСР не може вирішувати справи війни і миру. Вона не має свого війська і не веде своєї власної закордонної політики, а лише виконує директиви ЦК КПСС. Конституція УСРСР встановлена не вибраними представниками українського народу, а ставленнями ЦК московсько-більшевицької партії. Так звані політичні, громадські та культурні організації УСРСР - це місцеві відділи "всесоюзних організацій". Так звані совети всіх щаблів повністю опановані вислужниками російської окупаційної влади і зобов'язані партійною дисципліною виконувати доручення ЦК КПСС.

Підтвердження большевицької пропаганди про добровільний вхід України в склад російської імперії є суцільною брехнею. Створену в 1918-19 роках українську державу завоювала в більшій частині Росія під час агресивної війни 1919-20 років. /Західні частини української держави окупувала Польща, а менші окраїни - Румунія і Чехо-Словаччина./ Ніколи не було загального і вільного волевиявлення українського народу про формальний вхід України до ССРСР.

3. Комуністична партія України /КПУ/ - це найважливіший інструмент московського панування в Україні. Членство КПУ творять москалі та їх вислужники. Ці вороги українського народу займають командні пости в адміністративному, господарському і суспільно-культурному житті. КПУ є отже знаряддям поневолення України, а щодо цих українців, які є членами КПУ, то це зрадники українського народу, опортуністи і шкурники. Надії деяких одиниць на поступове перетворення КПУ в дійсно українську партію не мають під собою ніяких реальних підстав, є ілюзією фантастів або облудою зрадників.

4. Масові організації в УСРСР такі, як комсомол, профспілки, совети і т.п., є також безвільним знаряддям московсько-більшевицької окупаційної влади для встановлення правил всіх сторін життя підсоветської людини. Заборона існування організацій, які не підпорядковані большевицькій партії, унеможливорює витворення успішної "легальної" опозиції до існуючої диктатури в окупованій Україні, ведення "легальної" політичної боротьби, і засуджує на провал всякі спроби впливати на еволюцію колоніальної тиранічної системи в напрямі національного визволення. Ця заборона - доказ суцільного /тотального/ відібрання від українського народу всіх його національних і людських прав, це якнайтяжчий злочин Росії супроти України. Це нечуване беззаконня,

яке найяскравіше свідчить про брак всякої волі людини і суспільних груп у московсько-большевицьких колоніях.

5. Російсько-большевицький уряд шляхом політики переселювання намагається зліквідувати українську етнічну субстанцію. Вимішування людности різних уярмлених націй, плянове виселювання українців на території інших націй і спровадження в Україну москалів великими масами, посилена русифікація шкіл усіх поземів, урядових установ, українців в армії - всі ці заходи мають своїм завданням не тільки зломити спротив українського народу, здушити його боротьбу за волю та політично-державну незалежність, але і знищити його як національну одиницю і перетворити на складову частину т. зв. советського народу з російською мовою і культурою. Іде безугавне намагання великодержавного московського шовінізму викоренити основні первні українського духа і влити в українські форми дух зради, яничарства, обмеженого провінціалізму, почуття меншевартости супроти московської імперської ідеї.

6. Україна, найбагатша країна в советсько-російській імперії, є предметом безоглядної господарської експлуатації, а розбудова економіки в Україні відбувається під кутом її інтегрального пов'язання з Росією. В Україні розбудовуються найбільше сектори видобування сирівців та первинної їх переробки або ті роди промислу, які виробляють продукти для експорту і нових воєнно-агресивних цілей. Єдине завдання сільського господарства - постачати продукти для імперських цілей Росії. В розбудові транспорту, комунікації, а також торгівлі, панує принцип імперської доцільности.

7. Московсько-советський режим намагається втримувати українську культуру на рівні провінційного етнографізму. Її розвиток пляново гальмується, а натомість поширюється російську мову і культуру. Навчання в середніх, спеціальних і високих навчальних закладах проходить виключно російською мовою, а намагання повернути українській мові належне їй місце окупантський уряд розцінює як протидержавний акт. В сучасну пору значне число українських культурних діячів перебуває у в'язницях, психолікарнях і на засланні, а решта змушена терором до мовчанки. Нормальні культурні зносини України з вільним світом - унеможливлені, за винятком таких, які є урядом дозволені, що є в користь великодержавної пропаганди.

Одночасно московський уряд веде в Україні безпощадну боротьбу з проявами релігійного життя українського народу. Автокефальну Православну Церкву і Українську Католицьку Церкву зліквідовано, загнавши їх у катакомби. Московська атеїстична і також російська православна пропаганда прибирає щораз ширших розмірів, а віруючих жорстоко переслідують. Релігійно-побутові обряди підмінюються російськими обрядами.

8. В Україні існує велика соціальна нерівність між ожебраченим та закріпаченим народом і москалями з їхніми місцевими вислужниками, які поводяться з українцями з расистських позицій. В порівнянні з Московщиною, в Україні норми праці вищі, а винагорода за працю нижча. Українське селянство, пограбоване з його власности, зведене до рівня колоніальних рабів російської окупаційної держави, безпаспортників, без соціального забезпечення, є найбільше упослідженою категорією населення "робітничо-селянської країни". Українське робітництво, позбавлене фактичної оборони профспілок, експлуатоване монополітичним російським колоніальним режимом, не має права керувати своїми

підприємствами, розподіляти продукти своєї праці. Мешканеві умовини по містах, а особливо в робітничих кварталах, неймовірно тяжкі. В Україні, яка є головним продуцентом сілько-господарських і м'ясних продуктів, постійно бракує харчів та товарів широкого вжитку. Драконська паспортна система забороняє населенню змінювати місце проживання, а селянство взагалі позбавлене паспортів.

9. До категорії особливо переобтяжених працею і уприсліджених шарків населення України належать жіноцтво та доростаюча молодь. Русські широко практикують в Україні, як і скрізь по ССРСР, переобтяження жінок і матерей важкою фізичною працею. Українські жінки мусять працювати в копальнях, на будівництві, при будові шляхів та у важкому промислі і транспорті. /Як правило, у всіх культурних народів законодавство або якісь звичаєві правила хоронять жінок від такого визиску./

Звільнені з в'язниць і заслання політв'язні залишаються без праці, помешкань та без соціального забезпечення, а засланців, які відбули реченець, здебільша позбавляють права на поворот в рідні сторони. Їхні діти не мають можливостей для нормального навчання.

Ось начерк картини жахливого лихоліття України, закріпаченої московським окупантом. Тож скріпім наші зусилля для визволення України!

МаСу

Роля і актуальність військового чинника в сучасній постановці визвольної боротьби ОУН

Згідно зі стратегією ОУН, остаточне визволення України від всіх її окупантів прийде в процесі всенародної збройної боротьби. Помимо цього, що сьогодні в Україні не ведеться масова збройна боротьба, то повище твердження є незмінно правильне так, як воно було зформульоване ще на основуючій Конгресі Українських Націоналістів 1929 р., в постановах якого визначено:

"ЛИШЕ ВІЙСЬКОВА СИЛА, ЩО СПИРАТИМЕТЬСЯ НА ОЗБРОЄНИЙ НАРОД, ГОТОВИЙ УПЕРТО ТА ЗАВЯТО БОРОТИСЯ ЗА СВОЇ ПРАВА, ЗМОЖЕ ЗВІЛЬНИТИ УКРАЇНУ ВІД ЗАЙМАНЦІВ ТА ВМОЖЛИВИТЬ УПОРЯДКУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ."
/Розділ V, т. 3/

Ця істина була незмінно підтверджуана на усіх наступних Великих Зборах ОУН по сьогоднішній день.

В теперішній стадії визвольної боротьби, коли ми не вживаємо масово військової зброї, найпершим імперативом є усвідомлення всіми кадрами ОУН, зокрема молодими, що ніякими пацифістичними, так званими еволюційними методами ми України ніколи не визволимо. Необхідно вивчити військову стратегію ОУН, що її коротко окреслюємо поняттям: "Українська Національно-Визвольна Револуція".

По-друге, підготовляємо фахові військові кадри, які будуть здатні організувати, розгортати і вести національну революцію. По-третє, вивчаємо тактику й військову технологію, придатну для ведення повстансько-революційної боротьби.

Ще раз наголосимо концепційний бій, бо є велика небезпека, що можемо призабуту цю істину під впливом ворожої дезінформаційної пропаганди, яка хоче викликати в нас зневіру щодо реальності нашої визвольної концепції, основаної на власних силах уярмленої нації. Вороги намагаються звести наші зусилля на автономістичні й антирежимницькі рейки та прищипити нам ілюзію, що в нашій визвольній боротьбі ми мусимо співпрацювати з так званими російськими "добрими" рухами, чи врешті штовхнути нас в обійми нових інтервенціоністичних надій, що мовляв єдиний рятunek для України це світова війна, у висліді якої котась великопотуга /Китай, ЗСА/ встановить на руїнах російської імперії українську державу та держави інших уярмлених націй.

Для того, щоб доказати актуальність для української визвольної боротьби лише революційної стратегії і повстансько-боевої тактики, треба розглянути еventуальні інші можливості ведення війни під сучасну пору і ствердити їх неактуальність для українців. Отож додачуємо три стратегії ведення війни в сучасній добі: а/ при допомозі нуклеарної зброї, б/ при допомозі регулярних або так званих конвенційних армій без ужиття нуклеарної зброї, і в/ при допомозі партизанських засобів.

Нуклеарна стратегія нам недоступна. Але незалежно від цього, Організація Українських Націоналістів в принципі є проти нуклеарної війни, у висліді якої мала б постати УССД. В нуклеарній війні ми не маємо ніякої можливості бути суб'єктом чи партнером, і тому вона була б ведена за Україну, а не в інтересі України. Не має ніяких даних, що той, хто вів би проти Росії нуклеарну війну, вів би її так, щоб у її висліді могла постати УССД. Навпаки, в нуклеарній війні Україна може бути жажливо спустошена.

Конвенційна стратегія може бути в певний момент додатковою або допоміжною до революційно-повстанської. Що головне, під сучасну пору не має ніде в світі виглядів на можливість зорганізування такої сильної української регулярної армії, яка могла б са чи на спілку з подібними формаціями еміграцій інших уярмлених націй перемогти сили російських окупантів без ужиття нуклеарної зброї. Але в певній стадії розгортання національних революцій в Україні і в інших уярмлених націях в Советському Союзі, допомога ззовні високоякісних військових формацій напевно буде потрібна.

Третя стратегія – національної революції – для поневоленого українського народу єдиноспасення. Її сила в потенціалі українського народу, в його волі до визволення і відзискання власної суверенної держави. Незалежно від міжнародньої ситуації, український нарід хоче жити, як самобутня нація. Саме в цій екзистенційній волі до пережиття в поневільній дійсності криється найреальніша сила, яку треба озброїти і скерувати проти ворога-окупанта.

Розрізнення повищих трьох родів ведення збройної боротьби в сучасній дійсності є важливе з того погляду, що лише будучи упевненим у нереальності для українського визвольного руху вжиття перших двох родів стратегії, ми присвяtimo себе реалізації третьої стратегії.

На теперішньому етапі української національно-визвольної боротьби, ми знову опинилися в початковій стадії, тобто мусимо різними шляхами і засобами допровадити до такої ситуації в Україні і цілій російській імперії, коли визріє нагода для розгорнення всенародньої збройної боротьби, коли зможемо організувати більші військові повстанські формації.

На основі аналізу різних стратегій робимо практичний висновок: З одного боку треба нам допомагати зробити все можливе, щоб в Україні наші визвольні сили скріплювали тенденції, які розхитають російську імперію настільки, що визріє ситуація для реалізації чергової стадії – збройно-повстанської боротьби. Рівночасно треба готувати фахові кадри для розгорнення цієї збройної боротьби, коли настане слушний час.

З другого боку, у вільних країнах поза межами російської імперії нам треба вести таку визвольну політику, яка допомагала б послабити російську імперію ззовні, щоб улегшити ріст національно-визвольних рухів. Тому що російська імперія є ворогом цілого світа, то нам треба зрушити проти неї всі вільні нації. Але ми є проти нуклеарної війни, тож закликаємо вільні нації світу засвоїти собі і реалізувати стратегію національно-визвольних революцій щодо націй уярмлених російськими імперіялістами. Головним реалізатором цієї стратегії є одначе самі поневолені народи, тому що в їх потенціалі криється власне ця сила, яка знищить російську імперію. Даючи визвольним рухам відповідну допомогу, вільні нації світу мають рівночасно втримувати засобами власної нуклеарної зброї рівновагу сил з російською нуклеарною зброєю, щоб недопустити до вибуху нуклеарної війни.

Для підготовки повстансько-революційного авангарду нашим завданням є постачати для визвольного руху в Україні відповідну військову вишкільну літературу, потрібні технічні засоби і еwentуально – групи спеціалістів. Знов же для пропагування у Вільному світі нашої визвольної концепції потрібно людей добре обізнаних з цією концепцією, щоб їх прийняли серйозно в установах вільних держав, де формується зовнішня політика і військова доктрина.

Пам'ятаймо, що наші вороги не сплять. На наш визвольний рух йде з різних боків шалений наступ, якого завданням є спараліжувати всі наші заходи, недопустити до того, щоб Вільний світ прийняв за свою нашу протиросійську концепцію і тим самим, щоб Вільний світ не дав ніякої допомоги визвольним рухам уярмлених в СССР націям, зокрема українській. Наші вороги вживають таких методів: а/ ширення історичної та ідеологічної дезінформації про ОУН-УПА, щоб цей рух знецінити та викликати до нього зневіру і сумніви у потенційних приятелів; б/ ведення психологічної війни при допомозі ширення страху, мовляв ми хочемо викликати в світі нуклеарну війну, ми підпалювачі війни, а далі – ширення терору і шантажу, мовляв Росія всемогутня, а наша концепція нереальна, фантастична і безсила; в/ натиск СССР через дипломатичні канали, п'яті колони та КГБівську агентуру на різні кола вільних народів, щоб параліжувати наші впливи.

Отже перед нами побіч завдання допомагати визвольним силам в Україні і пропагувати нашу визвольну концепцію у світі, є ще третє завдання – протидіяти на ворожу дію. На московську психологічну війну мусимо відповідати власнопідметною психологічною війною захисту правди і волі проти російського расизму, шовінізму і тоталітаризму. Проти світових сил, ворожих до відновлення УССД, нам треба монтувати наш світовий фронт волелюбних сил, що робимо під формою АБН і різних співзвучних рухів. З ворожими ідеями треба змагатися навіть всередині українського суспільства, де ширяться різні противизвольні протинаціоналістичні ідеї. Загально-український відтинок важливий тим, що ворог намагається ізолювати ОУН від головної бази її сили – українського народу.

Для розгортання військової політики ОУН є дві передумови: перша - точне і чітке знання нашої визвольної концепції, що є засадничо відмінна від мілітарних доктрин суверенних західних держав, і друга - підготовка кадру ОУНівських теоретиків і пропагандистів нашої визвольної концепції. Ці ідеологічно-вишкільні передумови підказують істину, що націоналіст-військовик мусить бути носієм ідей ОУН, але теж він мусить бути фаховим знавцем організування і керівництва народними повстансько-військовими революційними відділами. Наші військовики мусять уже тепер вести ідейно-концепційний бій всередині української спільноти та між евентуальними нашими союзниками за перемогу нашої визвольної концепції.

Ми є спроможні впливати на прискішення визвольних процесів в Україні, зокрема при допомозі засобів інформації: розповсюдження писаної літератури і радіо-передач, якими ширяться визвольні ідеї, ідеї національно-збройної революції. Це дуже важлива стадія діяльності наших військовиків, бо доки нарід не захопиться безмежно ідеями та організацією власної визвольної боротьби, доти ми не перейдемо до дальшої стадії - масової збройної боротьби. Цей перший етап національної революції має характер ідеологічно-психологічного і соціологічного змагу. На цьому етапі намагаємося зрушити до активної визвольної дії головний вибуховий потенціал - весь уярмлений нарід, тобто пасивні мільйони закріпачених українців.

В цій стадії важливо ініціювати в народі якнайбільше "запальних пунктів" спротиву і бунту проти московських окупантів, зрушувати нарід до різного роду виступів проти колоніальної системи експлуатації, політичного тоталітаризму, культурно-ідейної русифікації. Ця діяльність ще не має військового характеру, а має характер культурної боротьби, економічної боротьби, соціальної боротьби, освітньої боротьби, релігійно-церковної боротьби тощо. Це стадія ідейного і етичного бою, коли відновлюється в народі героїчний націоналістичний дух, культ героїв і мучеників за Україну.

В цій стадії може бути придатною роля індивідуальних боєвих акцій. Це ще не повстанська акція. Такі збройні виступи можна б порівняти до чинів УВО в 1920-их роках і чинів боєвої референтури ОУН в 1930-их роках, а потім проти німецьких окупантів в 1941-42 роках.

Період чи стадія повстанської боротьби наступить щойно тоді, коли в народі заіснує "революційна ситуація", коли десятки і сотні тисяч людей готові будуть і ожочі братися за зброю й ставати до отвертого бою з москалями. Цей етап прийде тоді, коли російська імперія буде сильно захитана й ослаблена, коли ворогові зможемо завдавати не менших втрат від власних.

Але сьогодні ми в стадії ідейного бою. Актуальною є потреба якнайбільше кадрів, які розуміють роль сили, зокрема військової, в житті націй, які знають сучасний стан військової технології, вміють її примінити до наших потреб. Також потрібні групи військовиків для охоронних цілей і для зв'язку. Треба військових вишкільників і пропагандистів Національної Революції. Добре вишколений у військовій ділянці націоналіст - це не той, хто вміє цільно стріляти з модерної зброї, але той, який "готовий виконати найнебезпечніший чин, якщо цього вимагає добро справи", який готовий послужити своїм військовими знаннями для здійснення цілості завдань ОУН. Націоналіст-військовик реалізує визвольну політику ОУН кожночасно, а не лише активнийдесь-колись, коли треба вжити зброї. Сьогодні на потребу примат

ідейної зброї. Це означає, що різними способами змагаємо допровадити до такого стану в Україні, коли можна буде і буде доцільно викресати масову збройно-військову боротьбу.

Тож добрий військовик-націоналіст є сьогодні найперше добрим пропагандистом визвольної національної революції. Треба йти на змаг проти російського Дезінформу, примінювати до російської імперії волелюбні засади психологічної боротьби, щоб розкласти її зсередини. Без цієї передумови не прийде до відновлення збройної повстанської боротьби, що єдина завершить покоління зусиль і жертв відновленням Української самостійної Соборної Держави.

Є. О.

Відбити спільний наступ на ОУН Кремля і російських дисидентів!

Останніми роками російський фронт проти ОУН, як єдиної сили, що є прапором і дороговказом нації, поширився, змодернізувався і став більше рафінований. Це з'єднаний фронт Кремля і російських дисидентів. Ці "дисиденти" – шоста колона російського імперіалізму.

Російська еміграція /НТС, монархісти-чорносотенці/ діяли проти українських визвольно-державницьких змагань десятками років. Але тепер, найновіші російські емігранти, створивши собі авреолу "мучеництва" в боротьбі проти советського режиму, пропонують українцям альтернативу проти "злих москалів" – "добрих москалів", які мали б прийти до влади після упадку теперішнього режиму в російській імперії. Ці "добрі москалі" нібито сприяють українському народові у відзисканні втраченої ним "волі". При цьому вони ставлять одну "маленьку" передумову: українці не сміють виступати проти росіян, а мають з ними тісно співпрацювати. На жаль, на цю рафіновану вудку психологічної війни Дезінформу ловляться деякі українці.

КГБ на спілку зі своєю п'ятою колоною всередині українського суспільства, рекрутованою з кіл УДР та явних провокаторів ворогів патріярхату, оклеветує ОУН як колаборанта нацизму. Рівночасно КГБ поширює провокацію про нібито сильну інфільтрацію ОУН КГБівськими агентами, яку на жаль лянають також ОУНм та дисиденти /Плющ/. Мета такої диверсії: внеможливити наші зв'язки з НАТО. Рівночасно КГБ заманює якнайбільше емігрантів їхати як туристи в Україну та переконує про великі користи для українців з "культобміну". Цими методами москалі серйозно намагаються демобілізувати закорінену в українців ворожнечу проти російських окупантів.

Фактично вже діє між українцями у Вільному світі русофільська політична партія радянофілів. Її однодумці інфільтрують українську науку і наші культурні інституції. Ціль: ізолювати ОУН від громадянства, зокрема його культурної еліти. Все більше збаламучених і збунтованих проти ОУН українців опиняються в таборі опонентів визвольного націоналізму. По цій лінії діють власне російські дисиденти і більшість українських.

Треба відмітити, що КГБ виявився майстром у змонтуванні дво-фронтного наступу на ОУН: фронтального і дисидентсько-еміграційного. Десятками років ОУН творила й вела загальноукраїнський протиросійський фронт, що проявлявся в масових акціях подавляючої більшості грома-

дянства, краєвих громадських централей і різних професійних і суспільних організацій. Тому Кремль дав для КГБ доручення: випрацювати такий план, при допомозі якого можна буде розбити одність української спільноти в діаспорі під керівництвом ОУН. Для цього завдання КГБ використав комплекс дисидентства. Ідучи етапами і вживаючи потрясаючо-заскакувальних подій, Москва скеровувала поодиноких дисидентів у різні стратегічного значення місця з їхньою свідомою чи несвідомою дією пенетрування різних прошарків української спільноти та розгортання такої діяльності, що в своїм результаті розкладатиме спільноту та відводитиме її від шляху, торованого революційною ОУН. Один такий дисидент приніс нам неокомунізм і "чистий" ленінізм. Інший був дарунком русофілам. Третій - данайський дарунок /троянський кінь/ націоналістам з наміром розбиття ОУН по лінії віковій; мовляв старе покоління вже віджило, владу має перебрати нове покоління 80-их років.

Немає сумніву, що були помилки з нашого боку. Помимо цього, що Провід постійно напминав не концентрувати уваги на окремих політв'язнях, не називати в честь котроїсь одної особи комітетів, не перенаголошувати акцій в ім'я людських прав, а виключно ставити справу боротьби за здійснення національних прав та наголошувати політв'язнів, як явище боротьби цілого народу за свою державність. Проте не всі придержувалися цих напрямних Проводу. Також по Теренах були зроблені помилки фінансового характеру, мотивовані емоційними, а не політичними аргументами. Зокрема позаєвропейські Терени не виконували доручень в цих засадничих справах.

Актив не зрозумів, що оплескуючи даного колишнього в'язня, оплескував не його, а свої ідеї, які, здавалося, були нібито вже неактуальні. Кожну таку нашу помилку дбайливо розіграв КГБ. Тому одинокий висновок: орієнтуватися на Провід ОУН, бо ОУН є мірилом всякої оцінки стосовно визвольної боротьби, і ОУН є найправильнішим дороговказом! Не йти за ілюзійними вогниками, яких контролював і післав нам, хоч під нашим тиском, окупант. За винятком одного, що був близько ОУН, інші не виправдали себе. Окупантові вдалося здемобілізувати наші акції на деякий час, коли в громадянстві наступило розчарування людьми, до яких було перебільшене довір'я, як немов найновіших прапороносців визвольної боротьби.

Диверсія КГБ при допомозі "дисидентства" проминає. Доказом є підпільний твір з України під заголовком "Дисидентство", в якому виразно розрізняється єдиноділімських антирежимних дисидентів від антиімперських дисидентів з уявлених націй, які змагаються не лише за реформи в СССР чи зміну режиму, але впершу чергу за відвоювання від росіян зрабованої державності окремих націй. Також знову ростуть двкола ОУН безкомпромісово самостійницькі й революційні кадри.

С. Антей

Важливість ідеологічного й етичного чинників в ОУН під сучасну пору

Основник модерного українського організованого націоналізму, Микола Міхновський, заявив ще 1893 року в декларації "Конфесіон де фва молодого українця" /Визнання віри молодого українця/, що віра, незнищима й необмежена віра у візію УССД мусить бути типічною ознакою українських націоналістів. Така віра стала ознакою ОУН! Якби не

ця віра в абсолютну необхідність для українського народу мати свою державу, не було б революційного чину десятків тисяч членів ОУН і вояків УПА 30-их, 40-их і 50-их років.

Микола Міхновський наголосив у своїй "Самостійній Україні"/1900/першоважливість ідеологічно-етичного чинника: "Ми відродилися з ґрунту наскрізь напоєного кров'ю наших предків, що лягли за волю України, ми виссали з молоком наших матерей стародавню любов нашої нації до вітчизни і її свободи і ненависть до насилля над нами... Наша нація ступила на новий шлях життя, а ми мусимо стати на її чолі, щоб вести до здійснення великого ідеалу... як партія бойова ... ми візьмемо силою те, що нам належить по праву."

Дещо пізніше, Міхновський ствердив/1904/: "Головна причина нещастя нашої нації – брак націоналізму серед ширшого загалу її." Він пояснив своє твердження такими словами: "Націоналізм – це велетенська і неборна сила... Націоналізм єднає, координує сили, жене до боротьби, запалює фанатизмом поневолені нації в їх боротьбі за свободу."

Микола Міхновський передав свою науку д-рові Дмитрові Донцову і полк. Євгенові Коновальцеві. Донцов навчив націоналістів двох принципів: перший – визвольною організацією мусять керувати великі національні ідеї, святі, незмінні, непомильні, і другий – необхідність поєднання фанатичної одержимості визнавців цих ідей з безмежною ставлевою і жертвенною волею на службі цих ідей. В ОУН ці два принципи оформлені в першій точці Декалогу: "Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї."

Полк. Євген Коновалець перший здійснив вчення Миколи Міхновського на скалю всенародної організації. В ОУН він поєднав ідеологічно-етичний і військовий складники в одну цілість. В той же час /двадцяті і тридцяті роки/ Дмитро Донцов був беззастережним ідеологічним опікуном молодого революційного націоналізму.

Синтеза цих складників з'ясована чітко в постановах основуючого Конгресу ОУН, які розпочинаються визначенням ідеологічного принципу: "Український націоналізм є духовий і політичний рух..." /Розділ I, т. 1/ Дещо далше написано: "Український націоналізм... зорганізований на принципах: чинного ідеалізму, моральної своєзаконності та індивідуального почину." /Розділ I, т. 15/ ОУН "бере ідею УССД в підставу свого політичного діяння." /Розділ IX, т. 17/

Військовий принцип висловлений так: "Повне усунення всіх займанців з українських земель, що наступить у бігу національної революції, та відкриті можливості розвитку Української Нації в межах власної держави, забезпечить тільки система власних мілітарних зброєнь та доцільна союзницька політика." /Розділ IV, т. 2/ А далі: "ОУН ставить собі за завдання... викликати в українськiм народі державно-творчі зусилля, розгорнути українську національну силу." /Розділ IX, т. 3/

ОУН звертала багато своєї уваги на виховання у своїх кадрів високих ідейно-етичних вартостей. Доказом того є: "Десять заповідей українського націоналіста" /С. Ленкавського/, "12 прикмет характеру українського націоналіста", "44 правила життя українського націоналіста" /Зенона Коссака/, "Марш Націоналістів" /Олеся Бабія/, "Молитва Українських Націоналістів" /Осипа Машака/ були членством доосновно засвоєвані й практиковані. З ідеологічно-етичним ростом йшло розпрацьовування і здійснювання концепції "перманентної рево-

люції." На ідеологічно-етичному відтинку найактивнішими були провідні члени Красної Екзекутиви ОУН на ЗУЗ: Степан Охримович, Іван Габрусевич і Ярослав Стецько, а на боєво-військовому: Роман Шухевич, Зенон Косак, Михайло Колодзінський і Дмитро Грицай.

Степан Бандера - знам'я етичного націоналізму

Завершення росту ОУН в 30-их роках репрезентувала постать крайового провідника на ЗУЗ, Степана Бандери. Повищі розвиткові події віддзеркалені в славній промові Степана Бандери на суді у Львові 1936 р., в якій він заявив: "Ми стоїмо на становищі, що обов'язком кожного українця є підпорядкувати свої особисті справи і ціле своє життя інтересам і добру нації... наша ідея в нашому понятті є така велична, що коли йде про її реалізацію, то не одиниці, не сотні, а мільйони жертв треба посвятити, щоб її таки зреалізувати."

Знаменитими були на згаданому польському окупантському суді також виступи Осипа Машака і Ярослава Стецька, що виявили домінуючу ролю націоналістичної ідеології та націоналістичної етики. Знаменним виступом ОУН в другій половині 30-их років була заява полк. Михайла Колодзінського, висловлена нацистському консулеві в Хусті 15 березня 1939 р.: "В словнику українського націоналіста немає слова 'капітулювати'. Сильніший ворог може нас у бою перемогти, але поставити нас перед собою на коліна - ніколи!" Це мужня заява нескореного націоналіста, одержимого ідеєю УССД!

Після загибелі полк. Є. Коновальця, частина провідного активу ОУН, що перебувала головно на еміграції в країнах Центральної Європи під владою гітлерівських расистів, почала відходити від основних ідейних і етичних заłoженнь ОУН. Акт створення в лютому 1940 р. Революційного Проводу ОУН, очоленого Степаном Бандерою, був протестом-реакцією на ці опортуністичні прояви і був бажанням націоналістів-революціонерів прямувати до здійснення візії УССД шляхом, наміченим за полк. Коновальця.

Степан Бандера з'ясував цей факт найкраще в статті "В десятю річницю створення РП ОУН": "Акт 10 лютого 1940 і II. Великий Збір ОУН завершили процес кристалізації всередині Організації, утвердили націоналістичний, революційний напрямок визвольного руху і лінію цілком самостійної політики, вільної від зовнішніх орієнтацій." А далі: "Український націоналістичний, революційно-визвольний рух, сформований ОУН, зродився і виріс органічним порядком з двох основних елементів: націоналістичної ідеології і з революційної дії, безкомпромісової збройної боротьби за державну самостійність збоку УВО."

Примат націоналістичної ідеології, в протигагу до т. зв. практичної реалітетної політики, викресав могутню етичну силу в Проводі і кадрах ОУН, що проявилася в періоді 40-их і 50-их років. Лише завдяки цій етичній поставі, люди готові були масово ризикувати власним життям у розгортанні національно-революційної боротьби. Організація стала сильнішою, більше динамічною, ударною, боєвою. Постать Степана Бандери виросла в короткому часі на всенародню етичну вартість. Тисячі членів ОУН і вояків УПА готові були на наказ Провідника Бандери жертвувати задля ідеї УССД своїм життям. Похідні Групи ОУН рознесли цей ідеал націоналістів-бандерівців по всій Україні. Лише безмежно високий етичний рівень Проводу ОУН дав відвагу кадрам змірятися з тодішніми могутніми німецькими імперіялістами.

Відмітимо, що члени ПУН під керівництвом полк. А. Мельника теж хотіли, щоб постала УССД. Але в них не було тієї необхідної морально-ідейної наснаги до боротьби за УССД. А така боротьба означала виступити проти німецьких окупантів України. ПУН, за винятком двох-трьох осіб, не мав відваги на такий революційний чин, яким був Акт 30 червня 1941 р. Тому не дивно, що згодом ПУН дав наказ своїм кадрам утікати на захід перед наступаючими російськими агресорами. Лише надзвичайна віра в свою Правду й найвища етична жертва могли витримати дво-фронтову війну ОУН-УПА. Тисячні кадри бовіників-революціонерів йшли в бій з ворогами, будучи абсолютно певними, що з ними є їхні провідники. Ві домі сотні випадків, що підпільники розривали себе гранатами, чи дострілювали себе або брали отруй, щоб у безвихідній ситуації не потрапити живими у руки ворогів. Такий масовий героїзм міг статися лише при наявності фанатичної віри й вірності ідеям ОУН, тобто при абсолютній самовідданості, найвищому етичному рівні, коли ціль і намагання здійснити її цілковито покриваються.

В питанні важливості ідеологічного й етичного чинників для ОУН під сучасну пору є класичною і дуже актуальною стаття Степана Бандери "Ідея і людина в ідеологічному русі" /1954/. Бандера твердить, що в ОУН ідеологічний чинник залишається десятками років незмінним, але етичний чинник зазнає змін. Це правильне твердження, бо ідея УССД є незмінною з покоління в покоління, але напруга боротьби за її здійснення міняється з різних причин. Раз більше, а раз менше людей, готових ризикувати своїм життям за здійснення цієї ідеї. Це етичне питання, або виховно-вишкільне. Тому кардинальної ваги є твердження Степана Бандери: "Найкращі ідеї й програми не спроможні формувати життя й розвитку, доки не знайдуться їх апостоли і борці, люди сильних характерів, віри, запалу, посвяти і чину."

Провідник Бандера мав також рацію, коли заявив: "Наступ ворога і противників завжди іде в першу чергу на ідеологічно-політичні позиції руху та на активних в ньому людей."

В статті "До питання основних кадрів національно-визвольної революції" /1953/, Степан Бандера неначе звертається до активу вісімдесятих років, бо такими актуальними є вони сьогодні: "Не шукати готових кадрів, а тільки виховувати їх, мобілізувати й організувати з таких людей, які до цього надаються своєю настановою і характером.. Творення, формування кадрів для визвольної боротьби - це і є найсуттєвіше, головне завдання цілого революційного процесу... Основна частина боротьби революційної організації з ворогом - це і є боротьба за душу людини, за ідейний вплив на цілий нарід, за поширення ідеї й концепції визвольної революції серед найширших мас народу, захоплення їх цією ідеєю і через приєднання їх на бік визвольної боротьби ... Чинники, які приєднують людей на бік революції - це комплекс ідей, революційна організація і дія. Особливе значення має ідеологія. Ідея - це душа, породжуюча і рушійна сила цілого визвольного руху."

В більшій своїй студії "Перспективи української національно-визвольної революції" /1958/, що можливо є найважливішою для обговорюваної теми, Степан Бандера твердив: "Головний акцент революційної концепції лежить на вольовому наставленні... революційна організація без відповідної дії не сповняє свого призначення і завмирає. Боротьба - це вияв живучості революційної ідеї і життєздатності революційної організації." Одним із найважливіших завдань стратегії національної революції є "мобілізування потенціалу, який дімає в народних масах. Основним і найзагальнішим способом революційної мобілізації народу

є мобілізація ідейно-політична... особливе значення має моральна сторінка - плекання ідеалістично-вольового наставлення, готовості до боротьби, до жертвування власної безпеки, добра і життя в історичному змаганні нації."

Ідейно-етична ситуація в 60-их і 70-их роках і завдання ОУН

В новіших часах, в 1960-их роках, відтинок ідейно-етичної проблематики у великій мірі заповнювали своїми цінними матеріалами Дмитро Донцов і Ярослав Стецько. В Україні важливим явищем була поява шестидесятників, яких творча думка охоплювала майже всі найактуальніші теми. Але в них були нечіткі межі між націоналістично-визвольним і автономістично-культурницьким мисленням. На чужині деякий негативний вплив витиснули на кадрах ОУН і ширших колах громадянства мирні побутові умовини, соціально-економічні тенденції, пов'язані з чужими українській нації духово-ідейними напрямками, як наприклад: ліберальний легалізм, бігевйоризм, гедонізм, космополітизм, прагматизм тощо. Ці впливи причинилися до послаблення націоналістичних етичних вартостей, хоч раціонально майже ніхто в ОУН не квестіонує теоретичних, ідеологічних заłoженнь.

Від коли на Захід прибули російські дисиденти і різні антирежимницькі емігранти, то від тоді ідеологічний відтинок сильно загострився і заактуалізувався. Випущені Кремлем люди в зв'язку з добою Гельсінкської детанти поставилися негативно до ОУН та українського визвольного націоналізму. Цю тенденцію використали для своїх вузько-партійних інтересів різні групи, активні в українській спільноті, опоненти ОУН. Цей дисидентсько-антирежимницько-партійний блок повів наступ на ОУН, що користується також підтримкою про-російських західних кіл, які хочуть зберегти за всяку ціну коекзистенцію з російською "єдино-неделімою" імперією.

Перед ОУН стоїть сьогодні категорична вимога якнайскорше скріпити проти наступу російського Дезінформу і психологічної офензиви нашу правдоносну ідейну офензиву. Брехня і очорнювання ОУН і УПА заливають навіть сторінки деякої української преси, чим хочуть знищити величезний ідейно-моральний капітал, здобутий масовим героїзмом національно-визвольного руху попередніх десятиліть.

Ідеологічно-пропагандивна діяльність ведеться в ОУН постійно. Але досі вона була надто розпорошена по різних осередках і установах. Тому дуже на потребу центральный осередок ідеологічної боротьби і пропаганди ОУН! Таким осередком був у 40-их роках "Осередок Пропаганди й Інформації" при Проводі ОУН на Українських Землях. Тепер цим осередком буде за призначенням Проводу ОУН Сектор Ідеологічної Боротьби.

Найбільша ефективність буде тоді, коли буде максимальна централізація ідеологічного стимулу й провідних в цій ділянці кадрів. Перевага централізованої дії над децентралізованою полягає в тому, що вона скупчує всі доступні сили, максимально мобілізує увагу своїх і чужих на найважливіших справах дня, має більший престиж і авторитет руху, ніж кілька малих осередків, і має змогу більше капіталізувати різні досягнення в інформаційно-пропагандивній площині. Всі слідкують за тим, що діється в центрі, а не обмежуються до своїх краєвих, теренових і місцевих справ.

Головний ідеологічний бій ОУН самозрозуміло ведеться в Україні.

Тому і головну увагу Сектор Ідеологічної Боротьби звертає на Рідні Землі. Лише такою настановою ми зможемо повести за собою еміграцію, яку різні ворожі й неприхильні сили намагаються відірвати від українського материка та втопити її в чужинецькому світі.

Друковане слово є важним засобом ширення правди та ідей. Тому і видавнича діяльність становить важливу частину праці СІБ. Інформація мусить бути подавана з відповідним ідеологічним навітленням і пропагандивним використанням. Також треба скріпити внутрішню інформацію і доповнючі вишколи для членства задля підвищення ідейно-етичного рівня.

Відмічуємо факт, що останнім часом ідеї ОУН не доходять до загалу української спільноти. Кількість передплатників наших періодичних видань досить стабільна або зменшується. Це головно члени Організації Українського Визвольного Фронту, тобто симпатички ОУН. В Краю ОУН є місійно-експансивною. Але на еміграції в ділянці ідейного місіонерства та етичного провідництва є багато до побажання від кадрів ОУН. Мусимо знову стати промінюючим, притягаючим і експансивним рухом таким, яким ми були і є в Україні! Сдначе ми надто замкнулися в мурах домів ОУВФ. З цієї нашої неправильної настанови користають наші вороги й противники та здобувають собі в народних масах прихильників. Тож на часі масові акції, масові інформаційно-пропагандивні видання! В цих ділянках важливу роль мусять відіграти референтури пропаганди, масових акцій і радіо-пропаганди.

Якщо поглянемо на зливу КГБівської дезінформуючої пропаганди, візьмемо в руки плав'юківську брудну пресу, слідкуватимемо за протинаціоналістичною "Свободою", звернемо увагу на григоренківську диверсію та наступ російської шовіністичної еміграції на українство, слідкуватимемо за частими польськими протиукраїнськими вискоками, поглянемо на жидівські протиукраїнські виступи та передумаємо факт, що в українській спільноті є багато примітивізму, неучтва, наївності до замаскованих ворогів та бездумности і невироблености, то ми мусимо дійти до висновку про необхідність поставити негайно якнайсильніше наш ідеологічно-політичний відтинок. Сьогодні є імперативом, щоб кожний член і симпатик ОУН, незалежно від того, чи він є на найвищих громадсько-культурних постах, чи в наших найменших осередках, скріпив свою ідеологічно-пропагандивну діяльність в дусі визвольного націоналізму.

Б. Ант

Культурні події 1982 р. з погляду позицій ОУН

В пляні праці Сектора культури ОУН реалізовано 1982 р. поруч постійних і загальних завдань окремі акції пов'язані з 40-річчям створення Української Повстанської Армії, 1600-річчям Української Державности /Анти-Русь-Україна/ і 2000-річчям від оснування Києва, столиці України.

Ще 1981 року на пленарній сесії СКВУ, з нашої ініціативи була прийнята пропозиція Ради для справ культури і Наукової ради при СКВУ, щоби 1982-ий рік був присвячений 1600-річчю Української Державности для протиставлення до відмічування російськими окупантами ювілею 60-річчя ССРСР. Пленарна сесія СКВУ прийняла теж резолюцію

відмітити в 1982 році 2000-річчя Києва, постійне існування якого числить українська наука від початків нашої ери. /Брайчевський, Петров, Крип'якевич, Самойловський, Шовкопляс, Думка і т.д./ Ці дослідники заперечують тенденційну пропаганду Москви про те, що вік Києва не перевершує 1500 років /Толочко/. В інтенції російської імперської науки є "наблизити" Київ до часів "мандрівки народів", до часів слов'янізації предків москалів угро-финів та предків білорусів-балтів /литовців/, і вчинити Київ столицею "триєдиної Руси".

Наші заходи мали характер загальноукраїнський і державницький. Їх переведено Організаціями Українського Визвольного Фронту та тими колами спільноти, які зберігають самостійницько-державницькі основи світогляду і своєї діяльності. З ініціативи Голови Проводу була видана Світовим Визвольним Фронтом і Асоціацією Діячів Української Культури брошура, присвячена 2000-річчю Києва, 1600-річчю української державности та 40-річчю УПА.

Ці дати були змістом "Зустрічі українців Америки і Канади", що відбулася на оселі СУМ "Веселка" біля Торонта та ряду святкових академій та імпрез ОУВФ в країнах, в яких ми проявляємо нашу дію. Треба відмітити, що поруч нашого середовища, повищі державницькі ювілеї підняли також наукові діячі з кіл Екзильного Уряду УНР. Інститут ім. Симона Петлюри присвятив окрему наукову конференцію 2000-річчю Києва та 1600-річчю української державности, яка відбулася в Торонті, в червні 1982 р., з участю доповідачів: О. Домбровський, М. Лівницький, Я. Рудницький, О. Підгайний, М. Степаненко, О. Роїк, Р. Журба та інші.

У Торонті відбулася теж наукова конференція Наукового Товариства ім. Шевченка /листопад 1982/, присвячена 2000-річчю Києва, 1600-річчю Української Державности та 40-річчю УПА. Доповіді читали: П. Біланюк, Б. Стебельський, М. Чировський, П. Мірчук, О. Копач, Т. Горохович та Р. Журба. Наукова сесія була zorganizована Відділом НТШ у Монреалі, присвячена 40-річчю УПА з доповіддю д-ра Р. Олійника.

На терені ЗСА була організована наукова конференція п.н. "Російщення України", що відбулася в Нью-Брансвіку в грудні 1982 р. Доповіді читали: М. Овчаренко, М. Богатюк, І. Головінський, Д. Штогрин, В. Стойко, М. Чировський. В тематиці, присвяченій УПА, була також доповідь. Конференцію ініціювала Рада культури при УККА, очолена Семеном Вожаківським.

Святкові академії, присвячені ювілеям року, відбувалися по всіх більших скупченнях українців, як вже було згадано про це раніше. В пресі /"Визвольний Шлях", "Шлях Перемоги", "Гомін України" з додатком "Література і Мистецтво"/ вели роз'яснювальну акцію статтями. Відповідні матеріяли були поміщені у кварталнику СКВУ "Вісник" /14 тисяч накладу/ і в кварталнику "Українське Козацтво", що його редагує д-р Матей Гута.

Ювілейна акція названих роковин була звернена вістрям не лише проти московського ювілею в Києві 60-річчя СРСР, але й проти тих сил, що бажають зберегти московську імперію в її сучасних межах з переминою комуністичного режиму на якийсь інший. Український "демократичний рух" з усіма своїми побудівками, залежний від хлібодавців та диригентів, розуміє, що культ української державности - це розвал імперії СРСР та творення нових держав. Тому гасло проф. Пріцака з катедри Гарварду, що святкування української державности і Києва

— її столиці — заслонює і притемнює ювілей 1000-ліття християнізації України, підхопили масово "Свобода", "Америка", "Новий Шлях" і т.п. Вони ані хвилини не протестували і "затемнення" не бачили, коли СКВУ проголосив 1981 р. "Декаду української родини", вони не протестують і не бачать ніякого "затемнення" 1000-річчя християнізації України, коли митрополит Мстислав проголосив 1983-ий рік "роком жертв великого голоду в Україні". Не протестують і не говорять про "затемнення" ані на подібне рішення Централі КУК.

Протест був тільки проти культу Києва, культу Державности, проти культу відновлення державности Актом 30 червня 1941 р. Корінь наступу на нас лежить у тому самому, причиною чого був розлам в УККА і готується подібний в СКВУ. Бачимо відродження ідеї федералізму з Москвою, віри виключно в чужу ласку, григоренківське малоросійство, яке об'єднане у зраді і кличе уся спільноту до єдності в ім'я капітуляції.

Промосковський курс малоросійства йде зокрема шляхом науки. УВАН реабілітує М. Драгоманова та В. Винниченка. Гарвард поборює ідею української державности. Київській Русі-Україні приписується початок від варягів через Суздальський Ростов /Пріцак/, Київ робиться форпостом хозарської імперії /Пріцак/, антів представляється як одне з готських племен /Пріцак і Струмінський/. Шевченко — це "гомосексуал" /Грабовіч, новоназначений професор літератури Українських Студій у Гарварді/. Найважливіші стовпи і основу самостійности України валять і осмішують з позицій авторитету найповажнішого наукового центру. Все це підготоване певними промосковськими колами американської науки, щоб роззброїти "здеклясованих" учених НТШ і УВУ, як називає Пріцак і його школа членів цих установ. Для збирання фондів названо катедру ім. М. Грушевського, а катедру літератури ім. Чижевського. Названі вчені — це тільки принада на гачках керівників обидвох кафедр. Студентам на викладах говориться протилежне. "Поважне" вивчення історії України /"наукової"/ "починається від створення кафедри в Гарварді" /Пріцак/. Літературознавство починається від появи критичних праць Грабовіча. Все до нього — ненаукове, з Чижевським включно. Тільки психоаналіза Фрейда, застосована в літературній критиці, є "фаховою" /Пріцак/.

Пріцак стосує не лише демагогію, але теж і терор. Один із американських професорів /українець, який здобув докторат на УВУ/ старався про "тейнйорат" /пост сталого професора/. Коли, здавалося, все було готове, номінація була стримана. Декан департаменту, особистий приятель пошкодованого, довірочно подав причину. Пріцак розіслав по університетах обіжник, в якому заявив, що УВУ не є університетом і що його докторати не є науковими ступнями. Донос зробив замішання. Професори не хочуть подавати прізвищ та назв своїх університетів. Вони бояться, вони стероризовані. Тут є відповідь, чому не було і не має дискусії з Пріцаком. Чому історики мовчать в справі Києва, в справі початків української державности. Тільки в "Українському історичному" зайняв становище проти Пріцака Олександр Домбровський, який є поза межами університетської кар'єри. З молодших заатакував Пріцака Олег Підгайний, бо його кар'єра в американських університетах скінчена за викриття московської наукової політики, яку він мав відвагу критикувати.

Вище подані інформації про обставини, у яких розвивалася наша акція на науково-культурному відтинку, щоби показати труднощі і дійсність, в яких існуємо. Однак, в деяких випадках, можна викорис-

тати п'ятак СКВУ, а зокрема Раду для справ культури. Більшість складових організацій цієї ради стоять на здорових основах і їх працю можна координувати. На деякі, як "Слово", можна частинно впливати, хоч вони опановані на вершинах Подоляком /УРДП-лівця/ та космополітами. Виступаючи на з'їзді "Слова" від СКВУ, д-р Стебельський з'ясував їм нашу концепцію культурної політики, що була частинно включена у їхні резолюції з засудженням московського духового геноциду в Україні.

Подібний виступ довелося мати на літературному вечорі у Філадельфії, влаштованому Літературним Фондом ім. І. Франка у Чикаго. Там було сказано про роль українського письменника у вільних умовах. З інших імпрез згадаємо ювілейний вечір, влаштований Відділом АДЖК у Дітроїті, на пошану мистця Михайла Дмитренка. Там же відбулася ретроспективна виставка його праць. На тому вечорі, крім відмічення заслуг мистця, активного члена АДЖК, було з'ясовано завдання АДЖК та ідейні основи.

Визначною подією в ділянці образотворчого мистецтва була Друга українська світова виставка, організована в Торонті, участь у якій взяли мистці /88/ з семи країн світу. На тій виставці був поданий історичний нарис розвитку українського мистецтва, його специфічні риси і намагання окупантів методом соціалістичного реалізму наблизити українське мистецтво до московських зразків. Завданням мистців у країнах вільної творчості є продовжувати розвиток української духової самобутності у всіх формах виявів української людини.

В.Горненко

Завваги про ситуацію і завдання ОУН на українському внутрішньо-політичному відтинку

Не має потреби скривати чи применшувати факту, що українська громада на чужині поважно розколена під оглядом ідеологічно-політичним, церковно-релігійним, громадським, а навіть науково-культурним. Цей розкол має свою предовгу історію. Насправді – це не розкол сьогоднішній, але відродження поза межами України усього того, що існує в нашому народі від принаймні двох століть.

Головним спричинником сьогоднішнього стану є групки людей об'єднаних на п'ятак Українського Демократичного Руху, які походять із цих угруповань, що не вибулися існуючої у них глибокої ідейної та політичної ворожнечі до рев. ОУН. Хоч ці люди стоять декларативно на самостійницьких позиціях, їхню діяльність ціхує найчастіше дуже різке протиставлення тому, що є самостійницьке й безкомпромісове. Наша принципова постава їх прямо кажить. Вони лякаються тієї постави, всіляко собі з неї "кипкують".

Безперечно, що десь у глибокому запіллі цього руху сидить спритна рука советофіла чи москвофіла, бож намагання причепити нашому рухові марку співпраці з фашистами, а деяким його колишнім провідним членам – вислужництво перед КГБ – це прямо калька того, що вже десятиліттями пропагує безуспішно большевицька рука. Спромогтися в такому стані на щось націоналістичне, чи бодай приблизно позитивне для справи визволення України – річ прямо неможлива для цих людей.

Клопіт у тому, що деяка частина канадців і американців українського походження /гурти подібних нарастають також у західній Європі/ піддержують цей рух і сприяють йому. Диспонуючи щоденними і тижневими чи місячними органами, зокрема в ЗСА і в Канаді /"Свобода", "Америка", "Українські Вісті", "Вільне Слово", "Український Голос", "Самостійна Україна", "Новий Шлях" тощо/, ця група людей спробується створити таке враження, немов би вони репрезентували більшість українців на чужині. Їм сприяють тихенько або навіть явно високі церковні достойники.

Стан, як бачимо, критичний. В Україні не вгавають визвольні змагання, ворожі переслідування і навіть розстріли, а наша діаспора потапає чимраз то глибше у внутрішні групові конфлікти. Під цю пору дуже мало серйозних праць на підсоветські теми. Зменшується кількість вісток з України. Натомість напади на самостійницький табір зростають. УНР майже неактивна, неактивними є уже від довшого часу праве УРДП і УНДС, а останньо гетьманський рух і СВУ. КУК стає чимраз виразніше на позиції всестороннього аполітизму. УККА під натиском противників і ворогів, включно з українськими церковними проводами за океаном та частиною клеру, СКВУ у глибокому імпасі. Деякі прояви того видні також в Європі в громадських і наукових колах. Наша пропагандивна та інформативна протидія нескоординовані, не цілісні, а радше льокалізовані.

Виходячи з існуючого стану, перед ОУН стоїть важке завдання в тому, щоб не розгубитися між тим, що необхідне вже тепер, а тим, що треба підготовляти на завтра чи післязавтра. Друге завдання - вдержати Організацію внутрішньо сцементованою, освідомленою про стан, здисциплінованою під особливо ідейним поглядом, і діяльною не по ім'я доброго враження у громаді, але в ім'я національно-визвольного інтересу.

Маємо перспективний широкий і вузький актуальний плян дії. У широкому пляні наставляємося на те, щоб в один чи другий спосіб очистити бодай деяку частину організацій від неприродної переваги в них противників нашого руху, а у вузькому засязі ступнево, помірковано, але резолютивно розглядати їхні позиції в принципових і місцевих аспектах, щоб заставити їх до оборони, замість наступу. На політичному полі поглибити і сконкретизувати персональні та офіційні зв'язки з усіма правими фракціями.

Загальне спрямування - посилення в усіх колах і угрупованнях уваги до національно-визвольних, самостійницьких і безкомпромісових положень організованого життя, а попри це критично й аналітично розглядати шкідливості політичного чи інших партикуляризмів. Головне в усьому це те, щоб перейти від реакції та оборони власних позицій до наступу на позиції ворога і противників типу плав'юківської групи та деяких двійкарів.

Голос підпільної України про роль і важливість української інтелігенції: "Інтелігенція, котрій народ заклав до голови розум і дав шматок хліба, повинна допомогти народові знайти шлях до кращої долі, допомогти побудувати ліпше життя. Це лежить на совісті інтелігенції, всилу того, що вона посідає особливе місце в суспільстві."

Є. Сидоренко

Фінансово-господарські проблеми і завдання

Основними нашими напрямними фінансово-господарської політики є відносні постанови VI. Великого Збору ОУН, що їх при кінці січня 1982 р. отримали Теренові Проводи. У вступних ствердженнях тих постанов відмічено, між іншим, що з уваги на необхідність поширювати й інтенсифікувати нашу визвольну політику в теперішніх обставинах треба значно збільшити фінансові засоби Організації. Зразу виринає питання в який спосіб можна це досягнути? Чи потрібно для того вказівок, доручень, порад та інформацій від керівника Фінансово-госп. сектора головного Проводу? Ні, це зайве! Він нічого нового й оригінального не вигадає. Його відповідь на питання проста й ясна: Треба постійно мати на увазі ухвалені постанови VI. В.З. у фінансово-господарських справах і докладати всіх старань, щоб їх точно й належно здійснювати.

Наша Організація черпає фінансові засоби на свою діяльність від своїх членів, кандидатів, симпатиків і загалу українського громадянства, спираючись виключно на свої власні сили. Фінансові прибутки Організації складаються із членських вкладок і оподаткування, збірок Визвольного Фонду, дотацій наших фасад і економічних підприємств, доходів з імпрез, окремих датків і пожертв із різних нагод чи помертвих записів. Корінь лиха в тому, що не всі належно вив'язуються зі своїх зобов'язань. Є великі залежності з вплатами членських вкладок і оподаткування. Збірки на Визвольний Фонд відповідно не підготовляються і ними не охоплюється загалу українського громадянства. ОУВФ та їх складові клітини не вплачують призначених датків і не влаштовують доходів імпрез на цілі ОУН. В нашій системі такий стан не може існувати.

Тому знову й знову пригадуємо й доручаємо, щоб Теренові Проводи присвячували фінансово-господарським справам більше уваги й допильновувати, щоб так наші члени, як і всі наші економічні підприємства та клітини в системі ОУВФ виконували свої фінансові зобов'язання добровільно взяті на себе членами ОУН, які схвалили в постановах VI. В.З. Особливо, треба зробити натиск в тому напрямі, щоби всі ОУВФ, так красві централі, як і їхні філії, відділи й осередки влаштовували на цілі Організації добре підготовану доходову імпрезу. Незалежно від того, всі доходи з різних ювілейних крайових чи місцевих імпрез також призначувати на Організацію Українських Націоналістів. В той спосіб, виконуючи совісно зборові постанови, допоможемо збільшити фінансові засоби Організації, а тим самим розгорнути ширше нашу визвольну діяльність і боротьбу.

Більше ощадности

В сучасну пору знаходимося в критичних обставинах під економічним оглядом. Подібно як інші підприємства й установи в різних країнах, так і ми відчуваємо тиск інфляції, депресії, безробіття, що відбивається від'ємно в нашій господарці. З уваги на ці несприятливі обставини треба в господарській політиці руководитися більше засадою ощадности. З тою метою доручається Тереновим Проводам:

— обмежити до пекучих і наглих потреб всі їхні телефонічні розмови. Всі такі розмови мають бути ділові й короткі. В міру можливостей використовувати для наших потреб телефони інших установ чи осіб, як також телефонувати в годинах, коли дешевші ставки за розмову;

- засідання чи відправи Теренових Проводів організувати так, щоб для нічлігів не користуватися готелями. Найкраще знаходити приміщення на нічліги серед своїх членів, друзів і знайомих, де можна переспати безплатно. Подібно поступати в часі візит членів Головного Проводу. Старатися також обмежуватися з витратами на прохарчування в ресторанах;

- в країнах, де великі простори, влаштовувати радше окружні чи регіональні відправи, а не загально теренові, для заощадження коштів доїзду. На кожному кроці пам'ятати про засаду ощадности, що відноситься також до головного Проводу.

Збірка Визвольного Фонду ОУН

Осіню кожного року всі Теренові Проводи одержують нові збіркові листи на Визвольний Фонд wraz із правильником переведення збірки і зверненням головного Проводу ОУН. Успіх збірки залежить від доброї організаційної підготовки та належного її переведення. В минулому ми постійно підкреслювали, а тепер знову повторяємо, що збірковою акцією ВФонду треба охопити якнайбільше число українських громадян. Зі збірковими листами треба відвідати всі наші підприємства, установи й організації, які повинні жертвувати більші суми. Участь у збірці це почесний і гідний обов'язок кожного члена, симпатика чи прихильника ОУН! Ніхто не повинен відмовлятися від участі в збірковій акції, а навпаки виконувати цю акцію з охотою й запалом. Провідні члени зобов'язані не тільки цікавитися її перебігом, але допильновувати й допомагати, щоб вона завершилася якнайкращим успіхом.

Збірка на ВФонд має вже свою традицію. Але, не треба забувати про різні доривочні збірки на ВФонд. Для тієї цілі розіслано до всіх країн окремі збіркові листи, без порядкових чисел і іншого кольору, які треба використовувати для принагідних збірок у зв'язку з такими подіями, як уродини, христини, весілля, похорони, ювілеї, ширші сходи, святочні імпрези і т. п. Збірки на ВФонд чи Фонд Оборони України мають мати першенство над всіма іншими.

Становище до інших збірок

Головний Провід уже давніше устійнив загальні напрямні нашої фінансової політики у відношенні до інших установ, організацій та інституцій. Ці загальні напрямні є незмінні. Тому щераз пригадуємо, що ані Організація, як цілість, ані окремі її члени не можуть брати на себе жодних фінансових зобов'язань супроти установ та інституцій, що є поза системою ОУВФ. Всі збірки в нашій системі, до яких включаються наші кадри, мають бути наперед узгіднені й схвалені Проводом: збірка в тереновому засягу - ТПроводом, збірка в різних країнах - ГПроводом. В усіх інших випадках члени ОУН не мають права брати самочинно на себе будь-яких фінансових зобов'язань, проводити самочинні збірки й використовувати організаційну сітку для підтримки установ, які не належать до нашої системи. Члени, симпатики, прихильники ОУН мають насамперед повністю виконати свої фінансові зобов'язання супроти Організації, а всі інші пожертви узалеженні від їх дальшої особистої спроможности. Подібно поступати треба при смертних записах, призначаючи в тестаментях свої пожертви в першу чергу на потреби ОУН.

Річні фінансові звіти

Під кінець кожного календарного року фінансово-господарські рефе-

ренти ТПроводів, керівники відділів ТЖаси, директори фондаций, організаційних підприємств, установ і домів є зобов'язані виготовити свої річні звіти та прислати їх найпізніше до половини лютого наступного року керівникові фін.-госп. сектора головного Проводу, а другу копію до Секретаріату головного Проводу. Підкреслюємо, що фінансова підзвітність є не тільки організаційним, але й моральним обов'язком. Ніхто, під жодним претекстом, не може бути від цього обов'язку звільнений. Також вимагається прислати звіти в приписаному реченні, без постійних пригадок, щоб не створювати труднощів. На основі всіх звітів виготовляється збірний загальний звіт і його найпізніше до кінця першого кварталу розглядається на пленарному засіданні головного Проводу. Фінансові звіти є базою для підготовки прелімінаря бюджету й вирішування загальних напрямних фін.-госп. політики. Звіти мають охоплювати повний і вірний образ всіх фінансових оборотів, маєтковий стан у формі білянсу та виказ рахунку прибутків і витрат. ТПровідники мають за завдання припилювати, щоб річні фінансові звіти були виготовлені згідно з приписами і відіслані начас, як також повинні евентуально висловити свої завваги й коментарі до них.

Головна Дирекція
Сектор Зовнішньої Політики й АБН

Інструкція про відзначення сорокріччя АБН

Осіню цього року припадає сорок років від створення Антибольшевицького Бльоку Народів, що сталося під час Конференції поневолених народів, що відбулася 21-23 листопада 1943 р. у Житомирських лісах України з ініціативи ОУН-УПА. В конференції взяли участь представники від 13 поневолених Росією і Німеччиною народів. Вона прийняла виразну платформу спільної боротьби на два фронти – проти нацистської Німеччини і большевицької Росії, за відновлення самостійних держав поневолених народів в межах їхніх етнографічних територіях.

Тому друга половина 1983-го року присвячена відміченню цієї важливої історичної події для скріплення фронту поневолених народів і для популяризації ідеї визволення їх з-під большевицького ярма.

1. У всіх країнах поселення еміграцій з країн поневолених у ССРСР та сателітах Росії повинні бути скріплені в першу чергу філії АБН новими молодими силами, а там де таких філій ще немає, поробити заходи для їх створення.

2. У кожній столиці країн нашої еміграції зорганізувати центральною імпрезу за участю не лише представників поневолених народів, але і з ширшою участю громадян даної країни, запрошуючи представників політичного, культурного і громадського світу. Було б вказаним, щоб на таких імпрезах виступали члени парламента, яких заздалегідь ознайомити з ідеями АБН.

3. Для залучення якнайбільше прихильників ідей АБН з вільних народів у спільний фронт проти ворога всього людства – московсько-комуністичного імперіялізму, вказаним є творити товариства прихильників ідей АБН та боротьби за визволення поневолених народів.

4. У західньому світі практикується для кореспонденції блянкети з списками найвизначніших почесних членів і керівників даної організації. Тому просимо розглянутися між чільними громадянами політичного, наукового і культурного чужинецького світу за особистостями, які були б згодні, щоб їх друкувати на блянкетах АБН і філій АБН.

5. Сорокріччя АБН використати для того, щоб зацікавити молоді кадри комплексом зовнішньої політики ОУН і АБН. Серед молодих вишукувати одиниці, які ставали б постійними співробітниками АБН. Їх скеровувати або до розроблювання багатогранної тематики визволення поневолених народів, співпраці в журналах і публікаціях АБН, зацікавлення їх, щоб ставали представниками до різних народів, об'єднаних в АБН і т.п.

6. Посилити пропагандивну акцію статтями в чужинецьких часописах, інтерв'ю в радіопрограмах, телевізійних програмах і на різних публічних форумах. При тому не забувати українських радіопрограм і телевізійних передач як також інших за походженням з поневолених націй.

7. Організувати в різних установах вільних народів виставки про визвольну боротьбу України й всіх поневолених Росією націй і пресові конференції.

8. Організувати доповіді й панелі з виступами представників поневолених Росією націй для української й чужинецької публіки.

9. У приміщенні централі АБН до користування є видання БУП /документи з діяльності АБН/, річники "АБН-Кореспонденції", брошури, листівки, які можна отримати на замовлення. Ми повинні більше ніж досі старатися поширювати їх серед широкого загалу, а чужомовні видання серед еліт західніх держав.

10. З нагоди сорокріччя АБН будуть видані спеціальні афіші, поштові марки, медалі, відзнаки АБН, що їх можна замовляти в канцелярії ЦК АБН.

11. Варто організувати по різних країнах бібліотеки АБН з документацією діяльності, видань, світлин, документації з акцій, спогадів, матеріали з краю, підпільні видання з різних країн поневолених народів, переклади, документацію з конференцій АБН, з чужої преси, про нашу боротьбу і діяльність.

12. Посилити співпрацю з різними протикомуністичними організаціями, але які також є проти московського імперіалізму, поновити списки преси, чільних інститутів і особистостей, які повинні отримувати наші видання. Після кожних парламентарних виборів конечно перевіряти адреси і прізвища вибраних парламентаристів.

13. З конференції АБН-ЕРС в Лондоні 1982 зроблений фільм, якого копію можна отримати для висвітлювання.

14. Упродовж 1983 р. у всіх країнах нашого поселення буде проводитися збірка на фонд АБН. Збірку обов'язково проводити і серед груп інших народів АБН, не лише серед українців, і також знайти спосіб охоплення нею взагалі ширших кіл населення кожної країни.

15. Було б вказаним організувати у кожній країні семінар чи симпозіум АБН, якщо не кілька, то бодай один із приблизно такою

тематикою: "Національні проблеми в московській імперії",
"Економічна експлуатація Москвою поневолених народів",
"Визволення поневолених народів – альтернатива до атомової війни",
"Советська конституція – конституція російської імперії",
"Русифікація поневолених народів",
"Наша проблематика на міжнародних конференціях",
"Хто ворог України?",
"Шлях до визволення",
"З якими організаціями у світі співпрацюємо?",
"Україна і Японія",
"Україна і Національний Китай",
"Маніфести ОУН у 1940 і 1981 роках",
"Платформа співпраці поневолених народів",
"Історія АБН",
"Україна і сусіди",
"Учорашні вороги України",
"ВАКЛ і ЕРС",
"Україна і жидівське питання" і т.п.

16. У листопаді 1983 р. зорганізувати масові демонстрації і походи проти большевицьких дипломатичних, консульських, торговельних і інших станиць у всіх країнах вільного світу!

Слава Україні! Героям слава!

С. Річка

Головні річниці для відзначення 1984-го року

Провід ОУН схвалив головні річниці, що їх відзначуватимемо 1984-го року:

- 75-ліття від народження /1 січня 1909/ і 25-ліття від смерті /25 жовтня 1959/ сл. пам. Степана Бандери;
- 40-ліття від оснування /11 липня 1944/ Української Головної Визвольної Ради;
- 60-ліття від загибелі сл. пам. Миколи Міхновського /3 травня 1924/;
- 325-ліття від перемоги гетьмана Івана Виговського на москалями під Конотопом.

З діяльності Сектора Молоде Життя

Основною проблемою, що її СМЖ почав розробляти після VI. В.З. ОУН, це усистематизування вишкільної системи у дусі Постанов VI. В.З. щодо приєднування нових членів, їх активізації і оперативності.

При СМЖ сформовано комісію для підготовки й реалізації різних вишкільних імпрез, що мають включати і теоретичну і практичну підготовку, потрібну згодом для членів ОУН.

СМЖ організуватиме регулярні вишкільні табори й семінари окремо для вишкільників, а окремо для членства МЖ.

